

Premiéra hry Recital 64 proběhla na apríla 1. dubna 1964 ve velkém sále Městské lidové knihovny. Jiří Suchý s Jiřím Šlitrem ji postavili tak trochu z nouze, diváci stále nadšeně chodili na dva roky starého Jonáše, připravovala se Dobře placená procházka, Suchý v hlavě nosil kontroverzní Sektu, a navíc byli oba Jiří plně vytiženi natáčením filmu Kdyby tisíc klarinetů. V takovém běhu bylo nemyslitelné postavit narychlo ještě další plnohodnotnou hru navíc jen proto - „aby se hrálo“. A tak hned do programu Recitalu autoři píší: „Proto jsme si zvolili jednoduchou formu recitalu-koncertu, sestaveného z různých písniček, které jsme si zatím zpívali doma do zásuvky.“ Jenže Recital 64 přinesl více než jen koncert písniček. Tak především se toto představení - a na tom se vzácně shodují snad všechny dobové kritiky - stalo koncertem Jiřího Šlitra. Nemyslím ani tak pěveckým, jako spíše hereckým. Suchý se evidentně stáhl, soustředil se více na písničky, zatímco Šlitrovi napsal do libreta mnohem více vtipů, které Šlitr pak přednesl ještě s kamenější tváří než v Jonášovi.

Co se písniček týče, ačkoliv je kritika zpočátku přjela spíše vlažněji, některé se nesmazatelně vryly do historie divadla. Šlitrova část představení se opírala především o parodie na známý repertoár - Pramének vlasů, Student s rudýma ušima, Oči sněhem zaváté a hlavně nezapomenutelné Klokoči zpívané geniálně mimo rytmus písně (pro muzikanta mnohem těžší vtip, než na první pohled vypadá). Nejsilnější hudební novinkou byl bezesporu duet S+Š Golem, beatová písnička, která na singlu ale vyšla až po sérii filmových hitů z Klarinetů. Pozadu nezůstávala ani vynikající Labutí píseň z Vlastou Kahovcovou, nahrávka se na singl už nedostala, ale objevila se na trojbalu Divadla malých forem (Supraphon DV 10162). Na malou desku Supraphon zařadil i Blues o stabilitě (dokonce ji tehdy progresivně vydali ve dvou verzích - mono i stereo). Jakýmsi samplerem ke hře se pak stala dlouhohrající deska vydaná jako druhé „sólové“ album Suchého - Plná hrst písniček S + Š / Hraj hraj hraj (Supraphon DV 10162, 1965). Na té se objevily Blues touhy po světle, Už dávno nejsem dítě (Kahovcovou vystřídal Jana Malknechtová), Ellingtonova Divka, kterou zkazil svět, duet se Šlitrem V kašně a tři písničky s texty V+W Půl parku, Množení a Není-li tu ta.

Druhá Ellingtonova melodie ve hře, Modrá nálada, se později objevila na desce Toulaví zěpřáci (Supraphon 0199891, 1969) a stejně jako k Půl parku se k ní Jiří Suchý dodnes rád vrací i v jiných představeních a koncertech (např. v pořadu Začalo to Redutou).

Jak už bylo řečeno, v době Recitalu byli S+Š a všichni členové divadla (současní i minulí) plně vytiženi prací na filmu Kdyby tisíc klarinetů. Film a televize byly vůbec tehdy Semaforu dost nakloněny: natočil se Člověk z pudy, Zuzana, později Dobře placená procházka, zmiňované Klarinetu, Miloš Forman natočil Konkurs (kde se objevil i fragment Jonáše, na kterého se jinak v TV bohužel jaksi zapomnělo) a výjimkou se nestal ani Recital 64. Film natočil Ján Roháč a prakticky plně kopíroval představení, pouze ho pro potřeby filmu zhruba o polovinu zkrátil. Vypadly tak všechny předělávky jiných autorů, bohužel také duet V kašně, naopak se objevil nejnovější hit Semaforu Krajina posedlá tmou (člověk jen žasne kam Jiří Suchý na ty slovní spojení chodí). Z nouzového představení se i díky tomuto filmu stala nestárnoucí záležitostí a snímek patří do zlatého fondu naší kinematografie.

Ve filmu se objevila i stejná herecká a hudební sestava jako v divadle. Skupina skladatele a pianisty Jiřího Bažanta: Karel Turnovský (bicí), Stanislav Zeman (baskytara) a tehdy prakticky neznámý kytarista Ladislav Štáidl, později zásadní postava české pop music. Jeho bratr Jiří, textař, dokonce s J. Bažantem napsal písničku Kdybych byla andělem, která jako jediná v Recitalu zazněla od jiných českých autorů než S+Š. Zpívala ji Vlasta Kahovcová, tehdejší čerstvý objev Semaforu. Kahovcová byla také jedinou, kdo měl krom Suchého a Šlitra na pódiu prostor, i když pouze pěvecký. Kritika ji přijala opatrně, ale vesměs kladně. Sympatická mladá zpěvačka s příjemným hlasem několikrát vystoupila i v legendárním TV pořadu Vysílá studio A (m.j. se svou asi nejznámější písničkou Kdybys byl varhaník), v Semaforu se objevila ještě v Sektě a později přijala letité angažmá v trošku nevděčné roli pěveckého „křoví“ u Karla Gotta. A pro beatové fanoušky - shoda jmen s hvězdou Flamenga Karlem Kahovcem není náhodná, jde totiž o sourozence.

Závěrem tedy jen konstatujeme - Recital 64 jistě nemohl konkurovat Jonášovi a také se o to nesnažil, ale řekneme upřímně - co by leckterá jiná divadla za takové „představení z nouze“ dala.